

ŽIVOTOPIS

Pan Václav Hlaváč se narodil 23.9.1937 ve Veleboři Boženě a Rudolfovi Hlaváčovým jako nejmladší z 5 sourozenců. Rodina pana Hlaváče byla chudá, ale rodiče se snažili dát dětem vše co mohli. Svě mládí pan Hlaváč prožíval nejvíce s bratrem, který byl o 2 roky starší jako on a kamarádil se s dětmi, se kterými chodil do obecné školy ve Veleboři do jednotřídky. Měl ale smůlu, protože před nástupem do školy si při hře s bratrem zlomil nohu a tak do školy nastoupil až o měsíc později. Měl ale velmi hodného pana učitele, který mu domů donesl slabikář. Mezi oblíbené předměty pana Hlaváče patřil krasopis, kreslení a zpěv.

Když přišla válka, byl pan Hlaváč moc malý na to, aby si něco pamatoval, ale vzpomíná si pak na pocit strachu v rodině či na četníka, který tehdy obcházel vesnici, kontroloval v noci zatemnění oken - za nedodržení pak byly postihy a vyhrožování. Rodina ve válečném období žila velmi skromně.

Na konci války v březnu roku 1945 byl svědkem pochodu smrti přes Veleboř. Pan učitel nechal třídu dívat se na procházející zajatce a jak pan Hlaváč vzpomíná, byl to hrozný pohled na který nikdy nezapomene. Pamatuje si na dlouhý zástup zajatců s nohama omotanými „hadrami“ brodící se sněhem a bylo vidět, jak jsou vysílení. Dozorci byli nemilosrdní, pokud někdo vybočil tloukli je pažbami pušek. Tento pochod pak dozorci zastavili ve vedlejší vesnici Klopina, v zatačce, kde bydlel sedlák Hloch. Zde na dvoře pak zajatce nahnali do stodol a vyhlásilo se, že se jim může donést jídlo, dokonce co zajatci mohou jíst. Ve Veleboři tak uvařili zelovou polévku s bramborami. Pan Hlaváč s maminkou a sourozenci a dalšími ženami a dětmi z Veleboře pak vše vezli zajatcům na dvůr. Tam byli svědkem toho, jak někteří měli na jídlo ešusy, ale některým se muselo jídlo dát do čepic, ze kterých pak polévku hltali, protože neměli lžíce.

Po odchodu zajatců pan učitel vzal děti na místo, kde bylo 5 zajatců pohřbených, přičemž pan Hlaváč vzpomíná, že později mluvil s panem Milkem z Klopiny, který se svým otcem tyto vykopával a poté byly ostatky zajatců převezeny na vojenský hřbitov do Olomouce.

Pan Hlaváč si konec války vybavuje velmi dobře, všichni si budovali kryty, panoval strach, že ustupující německá armáda bude rabovat. Rodina se tak schovala u kmotra, kmocháčka, který byl sedlákem a měl pevný sklep. Jeho dcera a syn pak vzali rodinu na kopec za statkem, kde pozorovali směrem k nedalekému Úsovu blížící se ruské vojáky a ustupující Němce zámeckým lesem směrem od Medlova a Uničova. Viděli také střelu a její výbuch na poli, potom vojáky rudé armády, a protože měli strach, utíkali se schovat do sklepení. Pak je rodiče vzali se dívat na křižovatku od vesnice Lipinka, kde přicházela sovětská armáda, později i s technikou. Náš pamětník si také vzpomíná, že se přitom na obloze objevila 2 německá letadla Messerschmitt a začala na kolonu vojáků střílet. Jeden z vojáků byl zraněn, měl prostřílené rameno, ve Veleboři jej pak ošetřili a odvezli. Úsměvnou historkou pak je, že tatínkovi pana Hlaváče jeden z ruských vojáků vzal hodinky, přičemž mu pak dal jiné, ale nefunkční.

Po válce si pan Hlaváč vzpomíná na takovou naději na lepší život, že již bude všechno v pořádku, podobnou jako když v roce 1948 došlo ke komunistickému převratu. Jeho tatínek vstoupil do komunistické strany ihned, protože věřil, že bude lépe a bylo mu slibováno, že bude mít pole, že bude moci hospodařit. Pan Hlaváč nikdy do komunistické strany nevstoupil, i když ho k tomu přemlouvalo mnoho lidí. Sám by už nikdy nechtěl toho období znovu zažít.

Náš pamětník se vyučil zedníkem a tomuto povolání byl věrný po celý život.

Se svou ženou byli ve Veleboři sousedé, cestu k sobě našli v roce 1961, v roce 1962 se pak vzali a v roce 1964 se jim narodila dcera. Protože u svých rodičů bydlet nemohli, hledali místo, kde by mohli postavit dům, což se jim podařilo v roce 1965 v Úsově, kde bydlí dodnes. V roce 1969 se jim narodil syn, který se v současné době profesně věnuje zednictví.

Pan Hlaváč má 2 děti, 5 vnoučat a 6 pravnoučat. Se svou manželkou je přes 60 let, na svém životě by nic neměnil. Věnuje se zahrádce, procházkám a setkávání v Klubu seniorů v Úsově.